

ХРИСТИЯНСКА МИСЪЛ

ISSN 1310-8654

БРОЙ 6 ГОДИНА XVIII 2009 г.

ЦЕНА 0,70 лв.

В БРОЯ

Марк Келнър
Списание
„Адвентист ривю“

КАК БИ ГЛАСУВАЛА ЕЛЪН УАЙТ?

Четете на стр. 3

пастор
Цанко Митев

ДВАТА ФРОНТА II - РА ЧАСТ

Четете на стр. 5

Труди Дж.
Морган-Коул

ХРИСТОС ИЛИ КОНСТАНТИН КОГО ЩЕ ИЗБЕРЕМ?

Четете на стр. 4

МОЯТ ПРИЯТЕЛ ИСУС

Думата

„конференция“ е с латински произход и според Речника за чуждите думи в българския език означава: „Събрание на представители на правителства, организации или специалисти от една област за обсъждане на определени въпроси“.

Тук е моментът да попитаме: „Вървят ли заедно думите „детска“ и „конференция“? Към коя от прите групите принадлежат децата - към „правителствата“, към „организациите“ или към „специалистите“? Може би сега организаторите започват да се въртят притеснено на столовете си и казват: „Вярно, не догледахме. Как можахме да допуснем таква грубо несъответствие? Трябваше да изберем някоя „по-детска“ дума - по-невинна и по-естествена. Като „детска сбирка“ или „детски празник“, или „детска шумотевица“, или нещо такова...“.

Не бързайте! Всъщност „детска конференция“ си е точно на мястото, поне що се отнася до Втората национална детска конфе-

ВТОРА НАЦИОНАЛНА ДЕТСКА КОНФЕРЕНЦИЯ

ренция „Моят приятел Исус“, проведена от 29 до 31 май в Пловдив. Защото съвсем спокойно и уверено можем да причислим децата към групата на „специалистите“, събрали се да обсъждат въпроси в своята област. Да, децата са истинските специалисти - истинските експерти - по приятелството и привързаността. Ако смятате, че това са измислени и нагласени думи, попитайте Исус - за справка Матей 18:2-4. Докато Неговите ученици (зрелите мъже, избраните апостоли, стълбовите на небесното царство) се боричкат и заяждат кой от тях е по-важен и по-заслужил пред Учителя, децата просто Го наобикалят и слушат. Те Го обичат и Му го показват - директно и естествено. Гледат Го в очите и Му се усмихват. И Той не може да се сдържи: „Който приеме едно такова дете в Мое име, Мен приема“.

В последните дни от най-хубавия месец в годината над 240 деца се събраха в града на Марица като експерти по приятелството. Те бяха приятели помежду си и приятели на Исус. По нищо не се различаваха от онези гечица преди 2000 години, наобиколили Спасителя. С усмивка Му показваха колко много Го обичат.

Конференцията започна в петък вечерта с молитвена разходка (защото молитвата е най-сигурният начин да се свържат със своя Приятел!).

В събота сутринта се случиха много неща. Малките специалисти разискваха що е приятелство, как могат да поддържат приятелство с един невидим Приятел, защо Го няма в момента... От голямата Библия излязоха Лазар и двете му сестри - най-добрите приятели на Исус, докато Той е бил на земята; Ионатан - най-добрият приятел на Давид; приятелите, спуснали своя болен приятел през покрива, за да бъде излекуван от Исус, и много други герои, оставили пример за истинско приятелство.

В събота следобед Бог послуша молитвите на всички и докато децата играеха на пистата на приятелството, не забавя гъжд, въпреки смръзеното небе.

Продължава на стр.8

Новите отношения между Съединените щати и мюсюлманския свят

По време на речта си в Кайро президентът Барак Обама обеща да „търси ново начало между САЩ и мюсюлманите по света“, призовавайки Америка и мюсюлманския свят да оставят подозренията и да изградят нови съюзи за борба с екстремизма и религиозните разделения, пише в „Ню Йорк Таймс“.

„Носим отговорност да се обединим в името на света, който искаме“, заяви Обама. „Свят, където екстремистите не ни застрашават, а американските войници са се завърнали по домовете си, свят, в който израелци и палестинци са спокойни в собствените си държави, а ядрената енергия се използва за мирни цели, свят, в който правителствата служат на гражданите си и правата на всички Божи чеда са уважавани“.

Не беше чудно, че екстремистките лидери бяха изнервени преди значимата реч на Барак Обама в Кайро, като фанатично предупреждаваха мюсюлманите да не се поддават на неговите думи, коментира британският вестник „Файненшъл Таймс“.

От години хора като Осама Бин Ладен, които твърдят, че говорят в интерес на подтиснатите ислямски общества, използват исляма за поддържане на конфликтите в Близкия изток и възцаряват страх и насилие.

Но Обама контрира не със заплахи от рода на „ще ви избием“ или предупреждения „вие сте или с нас, или против нас“, а със сладкост, власт, дълбоки познания за мюсюлманската история и разбиране на мюсюлманските традиции.

Рядко американски лидер е получавал толкова много аплодисменти от публика от мюсюлманския свят или пък е цитирал толкова много Корана. Обама допусна само една малка грешка, като обърка думата за женските забрадки „хиджаб“ с „хаджиб“.

Обама говори за Иран, Ирак и Афганистан, но запази най-силните си думи за израелско-палестинския конфликт. Макар че не предложи реални инициативи за мирния процес в Близкия изток, Обама даде на израелците и палестинците да разберат, че смята да се бори пряко с ключовите проблеми в региона, предизвиквайки опасения и в двете страни.

По време на неговата реч посланието му беше, че САЩ няма да бъдат мекушави, нито пък ще се стремят към помирение с враговете си, но ще действат справедливо и на базата на взаимно уважение, коментира още „Файненшъл Таймс“. ХМ

От речта на Барак Обама в Кайро произтича голямо предизвикателство. Една реч, разбира се, няма как да промени нещата изведнъж, нито може да е белег за фундаментални изводи за „нова ера“ в прекалено сложните отношения на Съединените щати с мюсюлманския свят. За това е необходимо много повече време и действия. Но една такава реч, произнесена на едно конкретно място, каквото е светският университет в Кайро, и започнала при посещението преди това в Саудитска Арабия, където се е зародил ислямът, може да хвърли убедително ръкавицата, да постави реално начало и да бъде конкретен знак за промяна.

Страсбург отхвърли жалбата на кабинета по делото на Инокентий

Инокентий и привържениците му на един от протестите си пред храмовете, до които привържениците на патриарх Максим не ги допускаха.

осигуровки, които са загубили, след като полицията ги изгони от храмовете.

Искът на хората на Инокентий беше за близо 700 млн. евро. Делото беше за намеса на държавата в започналия след 1989 г. вътрешноцърковен конфликт, когато група духовници оспориха легитимността на патриарх Максим. Оспорваха се и текстовете от Закона за вероизповеданията от 2002 г., с които статутът на Българската православна църква (БПЦ), ръководена от патриарх Максим, се приема, без да е необходима регистрация, задължителна за останалите вероизповедания. Молбата за регистрация на синода на Инокентий беше отхвърлена, а църковните ръководства, които подкрепяха алтернативния синод, бяха уволнени. Прокуратурата съдейства на БПЦ да си върне църкви, манастири и имоти, за които се твърдеше, че са незаконно окупирани от хората на Инокентий.

На 22 януари Европейският съд по правата на човека осъди България за това, че е нарушила правото на вероизповедание като е отказала регистрацията на т. нар. алтернативен синод. *Дневник*

Рубрика: Мисъл

Опасно е да мислим, че алчността на няколко души е обяснението на финансовата криза, която се случи. Да, хората са движени от алчност. Но това достатъчно обяснение ли е за факта, че не само няколко души, но цели бордове действат по начин, застрашаващ не само репутацията и кариерата им, но и техния бизнес, работа и спестяванията на други хора и накрая - цели икономики?

Ние сме бесни и сме прави. Но ние - както и политиците - се нуждаем от по-обмислена присъда. Можем да намерим по-добро обяснение, ако внимателно в човешката природа и поведение като цяло.

Отправната точка може да е парадоксът на кризата - че най-глуповатите рискове са били поети точно когато като общество сме били най-добре осведомени за риска и най-малко склонни да го поемаме. Което предизвиква въпроса: След като сме били най-добре осведомени за риска, защо толкова много членове на бордове са преодолели страховете си? Възможно ли е механизмите, с които бизнесът определя и оценява, и така охранява срещу риска, да са довели до обратното?

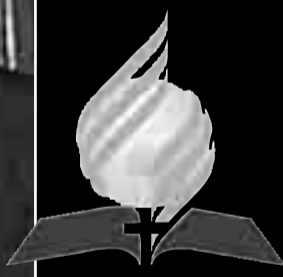
Човешко е да мислим, че щом можем да разберем нещо, можем и да го контролираме. Сложната теория на риска обаче създава илюзията, че щом той е изцяло разбран, представлява по-малко риск. Дали процесът на риск-менджмънта не отнема страха от риска? Накрая това, което е нужно на банките, не е по-сложната теория, а нещо близо до наивност - шокирано дете, което вика: „Царят е гол!“. Страхът е необходима емоция - и в бизнеса, и в живота. Без него се вираме в къщичка от карти за игра и я смятаме за неразрушима.

Трудно е да живеем в свят, в който знанието винаги ще бъде непълно и в който не можем да упражняваме контрол над събитията. Затова религиозният фундаментализъм привлича толкова хора - той претендира за сигурност относно Божиите намерения и чрез това създава илюзията за контрол.

С една дума, как можем да променим тези възгледи и модели на поведение, които са дълбоко вкоренени в световните финансови институции? Алън Грийнспан, бивш председател на Американския федерален резерв, даде отговор при първата си реакция спрямо кризата. Каза, че е в „шокирано неверие“. Християните биха разбрали цената му, защото именно шокираното неверие предизвиква хората да пресомислят разбирането си за Бога в светлината на Разпънатия на кръста. Трябва ни нещо с голяма сеизмична сила, което да преобърне дълбоко вкоренените вярвания и рамки на поведение.

Защото това не е само криза на личния морал, но и на приетата мъдрост и поведение на огромна група хора.

Преподобни Алън Билингс, PhD, БиБи Си

С голямо прискърбие ви съобщаваме, че на 20 юни 2009 г. почина пастор Злати Златев.

Злати Златев е пастор от 1990 г. Първото място, където е изпратен да служи, е Казанлък. От 1995 г. до 2000 г. е пастор в гр.Пазарджик, като едновременно с ангажимента му към местната църква е отговорник на Мисионския отдел на ЦАСД в България. От събора 2000 г. до 2009 г. е председател на Южното съединение на ЦАСД в гр. Пловдив.

Пастор Злати Златев ще остане в нашето съзнание като пример за истинска посветеност, голям ентусиазъм и желание за служене на мисията на църквата.

Редакцията на вестника изразява най-искрените си съболезнования на вдовицата му г-н Златина и на съпругата му Любка Златева.

Предизборната кампания е доста оспорвана:

кандидатите се замерват с грозни обвинения, сравнително неопитен конгресмен от Средния изток отправя предизвикателства към политик ветеран с голям опит. Цялата нация е разделена по определен въпрос, а разгорещени и пристрастни медии подкрепят всяка от страните.

Посред целия този хаос една сравнително малка християнска общност очаква от своите ръководители напътствие как да се гласува. Дали въобще трябва да се гласува? Дали гласуването би попречило на тяхното свидетелство? Получавали са противоречащи си отговори. От една страна,

Как би гласувала Елън Уайт?

дали гласуването е
грях,
или ОТГОВОРНОСТ

Марк Келтър
Сп. „Адвентист ривю“

Превод Емануил Георгиев

главният редактор на „Адвент ривю енд сабат хералд“ [сега „Адвентист ривю“] пише следното:

„Политическата възбуда ще продължи вероятно много години и ние бихме предупредили братята да не позволяват да бъдат въвличани в нея. Не сме готови да докажем

”

Адвентистите от седмия ден могат да повлияят върху обществото чрез своя глас и политическо участие.”

от Библията, че е погрешно за един вярващ в Третата ангелска вест да пусне своя глас. Не го препоръчваме, но и не се противопоставяме. Ако някой брат реши да гласува, не можем да го осъдим, нито да го поощрим.“

От друга страна, само няколко години по-късно се оказва, че много адвентисти са участвали в изборите. Тогава сесията на Генералната

конференция разглежда въпроса за политиката и излиза със следното становище:

„По наша преценка актът на гласуване, когато бъде упражнен в полза на справедливостта, човечността и правото, е сам по себе си правилен и понякога може да е изключително уместен. Гласуването обаче, с което се укрепва каузата на престъпления като пиянство, бунтовничество и робство, ние смятаме за крайно нечестиво пред Небето. Бихме осъдили всяко участие в духа на партийните борби.“

Ако някои от емоциите, свързани с идеята за политическа дейност, отекват и в наше време, за това има определена причина: почти от самото основаване на църквата ни се спори дали трябва да гласуваме. Преди около 30 години на страниците на „Адвентист ривю“ Пол Гордън от Попечителството на литературното наследство на Елън Уайт публикува читателско мнение, според което гласуването е знак за нечестив съюз.

„Ако вляза в избирателния списък, аз всъщност подкрепям това управление като достойно за обвързване. Ако името ми бъде записано, ставам част от политиката и трябва да понеса всички определени за политиците наказания“, пише неназованият коментатор.

Скоро възникват и други проблеми, които изискват вниманието на зараждащото се адвентно движение: в държавата се развива дух на нетърпимост, вдига се шум и се предприемат действия, целящи въвеждането на „неделен закон“, който да учреди задължителен ден за почивка. След тези мерки идва и предложението да се направи поправка към Конституцията, с която Съединените щати да бъдат обявени за „християнска нация“, и за тази поправка настояват много протестанти.

„Смятам, че до 80-те години на XIX век е бил даван съветът да се стои настрана от гласуването - казва Гари Ланд, професор по история и декан в университета „Андрюс“ в Бериън Спрингс, щата Мичиган. - Цитат от Юрая Смит от 1856 г. онагледява тази мисъл: „На въпроса защо със своите гласове и влияние не се борим против злините на нашето съвремие, ние отговаряме, че според възгледите ни за пророчествата нещата няма да се подобряват“ .

След възникването на проблеми, които са предизвикателство за адвентната позиция, „като че ли се появява по-голяма подкрепа в полза на гласуването от адвентисти - отбелязва Ланд. - Започва да се твърди, че ако имате убеждението, ако смятате, че трябва, тогава можете да гласувате“.

Най-голямото предизвикателство обаче е трезвеността. Пропагандирането и продажбата на алкохолни напитки са се смятали не само за опасни за морала и здравето, но и като въпрос на икономическо оцеляване: „Антиалкохолните кръстоносци не са дървени философи и реакционери, както ги изобразяват днешните критици (...). Според привържениците на трезвеността благоденствието, благочестието и политическата свобода са плодове на въздържанието. Бедността, бедствията и тиранията са последици от пиянството“, пише историкът Роналд Дж. Уолтърс.

През 1859 г. Елън Уайт стига до заключението, че гласуването - и то гласуването за или против даден кандидат - е наложително, когато се засягат ценности като трезвеността: „Днес хора, които заемат високостепенни длъжности, изразяват одобрението си за това, че пазителите на съботата не гласуват. Те заявяват, че се

надяват да продължим да се държим по същия начин и подобно на квалерите да не гласуваме. Сатана и злите му ангели работят усърдно и днес и имат голям брой работници на земята. Моля се лукавият да остане разочарован.“

Наистина апелът на Елън Уайт към адвентистите е да гласуват и по въпроси с морална значимост, освен свързаните с трезвеността: „Всяка личност оказва влияние в обществото. В нашата добра страна всеки гласоподавател има някакво право на глас при решаване какви закони да ръководят нацията. Не бива ли това влияние и този глас да бъдат упражнени на страната на трезвеността и добродетелта?“ .

Дори гласуването в събота е било препоръчвано, ако е ставало въпрос за трезвеност и добродетелност. Както отбелязва Ланд, пионерите са „били изключително ангажирани с въпроса за трезвеността“ .

Мнението на Е. Уайт засяга и въпроси извън

”

През 1859 г. Елън Уайт стига до заключението, че гласуването - и то гласуването за или против даден кандидат - е наложително.”

споменатия, твърди Дъглас Морган, професор по история в колежа „Колумбия Юниън“ в Такома Парк, Мериленд, и автор на публикации за отношенията между църква и общество.

Защо тогава сред някои от пионерите е имало толкова нежелание да участват в политическия живот? Според Морган ранните адвентисти са живеели във време, когато нито една основна партия не се е занимавала по подобаващ начин с робството - основен проблем за епохата.

Продължава на стр.7

Не знам кога за първи път чух името на римския император Константин, но съм сигурна, че това е било в църква, и то когато съм била съвсем малка. Заедно с повечето адвентисти, които са такива от раждането си, аз научих отрано, че Константин е бил „злодейт“, който е променил съботата в неделя и е провъзгласил „почитаемия ден на слънцето“ за деня, в който трябва да се покланяме на Бога. Разбира се, Константин не е изобретил неделното поклонение, а само е узаконил един обичай, който църквата постепенно е възприемала в стремежа си да асимилира езичниците и да се разграничи от юдаизма. И въпреки това за повечето адвентисти името на Константин е неотменно свързано с тази заблуда.

Много години по-късно започнах да размишлявам за другите промени, настъпили, след като Константин се е обърнал към християнството. Според познатите разкази през 312 г.сл.Хр. той е трябвало да спечели важна битка против брат на жена си. Помолил се за помощ от Бога и тогава виждал кръст на небото. Изпратил войските си да се бият под знака на кръста и победил. Тогава решил, че християнството е религия за победители. Прекратил близо 300-годишното гонение против християните и превърнал християнството в държавна религия.

През първите 300 години от своето съществуване църквата била далеч от свършенството. Борила се с ереси и възприемала езически обичаи. Някои твърдят, че с узаконяването на християнството една от основните цели на Константин е била обединяването на християнските фракции, които постоянно се карали.

Въпреки недостатъците на църквата, утвърдената чрез кръвата на мъчениците вяра била много по-близо до вярата на Исус, отколкото през следващите столетия. Поне три важни принципа на ранната църква започнали да се рушат, когато християнството станало държавна религия.

1. Ненасилие

През първите три века християните, подобно на Исус, се противопоставяли на всякакъв вид насилуване. Следвали Исусовия пример „да обръщат и другата буза“ (Матей 5:39; Лука 6:29), да проявяват гражданско неподчинение, като се противят на „божествеността“ на римските императори. Неизбежно страдали заради всичко това. Мъжете християни били увещавани да не служат в армията, нито да използват насилието като средство за разрешаване на проблемите.

След реформите на Константин християнството изведнъж станало съ-

Христос или Константин Кого ще изберем?

Труди Дж. Морган-Коул

Превод Емануил Георгиев

търговията нямат място в Божия дом. Днес, в свят, където мултинационалните корпорации и консуматорският манталитет са проникнали във всяка област на живота, какъв ли „храм“ трябва да очисти Исус, ако дойде при нас? Очевидно е, че още от времето на Константин християнските църкви трупат власт и богатство, които биха се сторили доста необичайни за първите последователи на Този, Който не е имал къде „глава да подслони“ (Мат. 8:20).

3. Включване на всички

Исусовото служене на земята се е характеризирало с радикална любов, приемане и включване на всички. Ранната църква продължила в същия дух. В очите на Исус социалните различия нямали никакво значение. Беднякът, жената, детето, инвалидът - всички били толкова ценни за Бога, колкото и силните, здравите и влиятелните хора. В Новия завет виждаме доказателство, че ранната църква е работела упорито за запазването на това единство: „Нито един от тях не казваше, че нещо от имота му е негово, но всичко им беше

стиво. Точно това се е опитвала да прави ранната църква, но похристиянчването на Константин било голяма загуба за Божието царство и победа за доминиращата система. Когато приела насилието, държавния контрол и структурите на светската власт, църквата изоставила примера на Исус по същия начин, както когато заменила Божията събота с „почитаемия Ден на слънцето“.

Вярвам, че като народ, който винаги е отхвърлял новаторското решение на Константин да постанови неделно поклонение за Божиите последователи, адвентистите от седмия ден би трябвало да се противопоставят и на всички останали негови нововъведения.

Символ на господство

Всъщност двете понятия - съботно поклонение и Божие царство - са неразривно свързани. За нас, адвентистите от седмия ден, съботното поклонение служи като силно напомняне за това на Кого се покланяме и кой е нашият Цар. Съботата ни напомня да живеем според ценностите на Божието царство и през останалите шест дни от

седемцимата. Поклонението ясно показва кого следва даден човек и чии ценности приема. Един ден не би бил с нищо по-различен от друг, освен, ако Бог не го е определил за такъв. Когато приемем Неговия избор на определен ден от седемте за богопоклонение, ние издигаме символ, който заявява: „Следваме Бог като наш Цар, а не Константин или когото и да било друг земен владетел“.

Символът сочи и към други реалности. Като адвентисти дали не сме поставили ударението върху символа, съботното поклонение, без да привлечем вниманието и към другите реалности на този символ - ценностите на Божието царство. Също като ранните християни Църквата на адвентистите от седмия ден е възприела ненасилието и неучастие в военни действия. Но макар че в нашето раздирено от войни съвремие църквата се придържа към тази позиция, някои отделни адвентисти често я оспорват, като поставят лоялността си към родината над лоялността към Исус, Който ни е казал да обичаме враговете си. Освен това вършим чудесна работа в отстояването на религиозната свобода, но въпреки това се намират хора сред нас, които я тълкуват като „свобода за онези, които мислят и вярват като мен“, а в същото време проявяват нетолерантност към „различните“.

Нашата църква е започнала като бедно егалитарно движение, подобно на ранната християнска църква. Но дали с разрастването ни по брой, структура и влияние не сме се придвижили към царството на Константин и към доминиращата система на властта и материализма?

Когато почитаме Божията събота, имаме чудесната възможност не само да признаем Божието управление, но и да отпразнуваме ценностите на Неговото царство. Съботата ни освобождава от оковите на материализма. Традиционното адвентно неодобрение за купуването и продаването в събота не е дребнаво законничество, а възможност да изживим свободата си от консуматорското общество.

Макар че Божието управление никога няма да получи пълна реализация, докато земята не бъде обновена, всички ние, които приемем поканата да живеем с Исус, приемаме и поканата да живеем според ценностите на Неговото цар-

стване. Като адвентисти дали не сме поставили ударението върху символа, съботното поклонение, без да привлечем вниманието и към другите реалности на този символ - ценностите на Божието царство.

Също като ранните християни Църквата на адвентистите от седмия ден е възприела ненасилието и неучастие в военни действия. Но макар че в нашето раздирено от войни съвремие църквата се придържа към тази позиция, някои отделни адвентисти често я оспорват, като поставят лоялността си към родината над лоялността към Исус, Който ни е казал да обичаме враговете си. Освен това вършим чудесна работа в отстояването на религиозната свобода, но въпреки това се намират хора сред нас, които я тълкуват като „свобода за онези, които мислят и вярват като мен“, а в същото време проявяват нетолерантност към „различните“.

2. Материализъм

Когато Исус изгонил среброменителите от храма, постъпката Му би могла да се тълкува на много нива, но поне едно от значенията е, че материализмът и

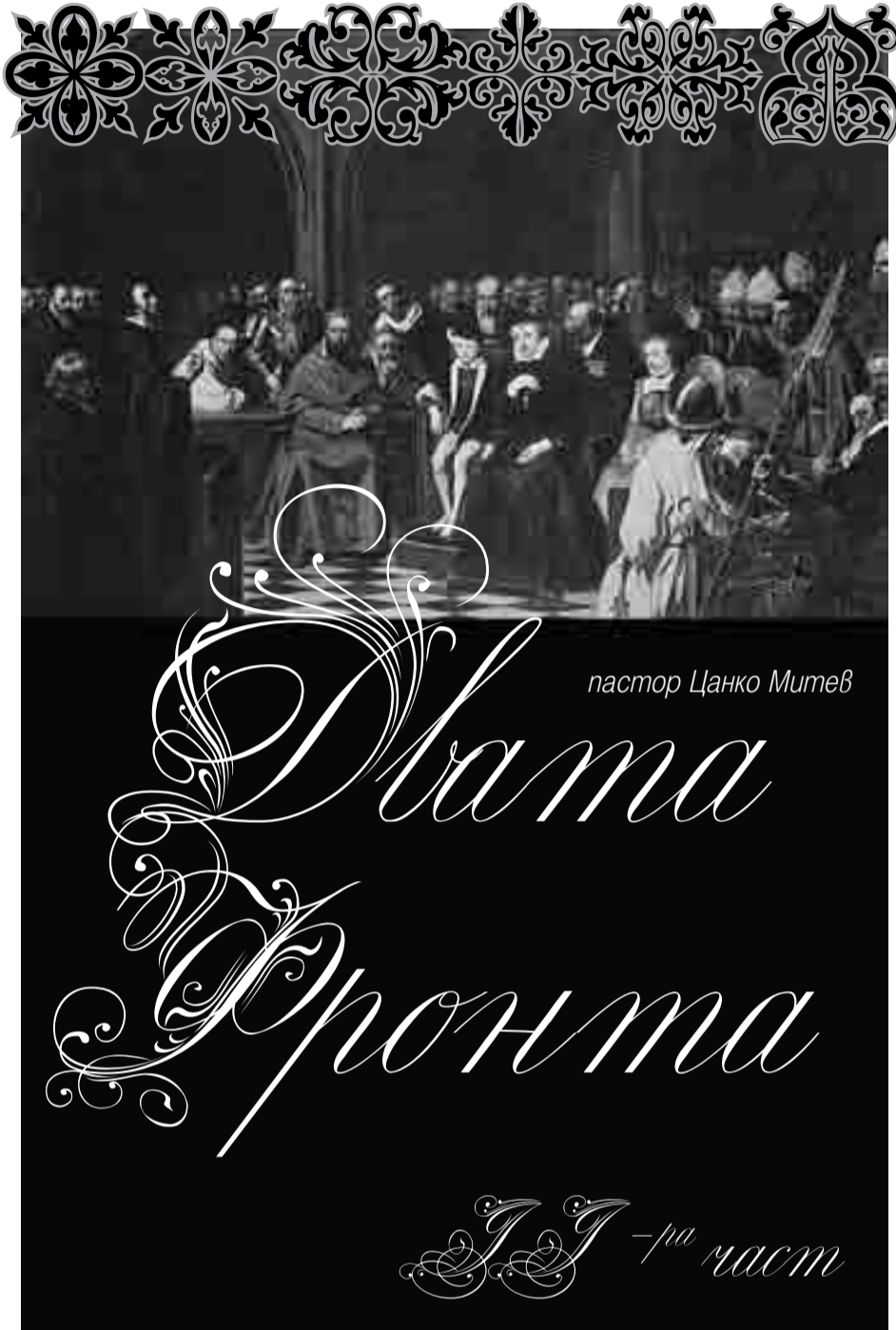
„Като се свърши това, първенците дойдоха при мен и казаха: „Израилевите люде - и свещениците, и левитите - не са се отделили от людето на тия земи...“ (Ездра 9:1).

“В втори път дойде Господното слово към мен и рече: „Що виждаш ти?“. И рехох: „Виждам котел, който възвира; и лицето му е от север“. Тогава Господ ми рече: „От север ще избухне зло върху всичките жители на тая земя“ (Еремия 1:13,14).

Видението за възвращащия котел е дадено на Еремия между 627 и 626 г. пр. Хр., когато напрежение и външение се чувстват по всички области на вековната империя - страшната Асирия. Върховният главнокомандващ на нейните войски и началник на евнусите Син-шуму-лишир оспорва властта на царя Син-шар-ишкун, син на покойния цар Ашурбанипал (668-630), „великия и славен Аснефар“ (Ездра 4:10). По същото време във Вавилон властта е взета от халдееца Наболоасар. Само в рамките на 10 години асирийците са прогонени от цяла Вавилония и халдеецте, наричани вече вавилонци, стават фактор в световната политика. В 612 г. заедно с мидийците те обсаждат столицата на Асирия, Ниневия, сриват я до основи и след това я опожаряват. Спомените за страшната империя са погребани в пясъците на пустинята. Светла радост обзема измъчените народи - те са свободни и пред тях се откриват нови хоризонти. Но Бог чрез пророка предупреждава: „От север ще избухне злото“. Според древноеврейския начин на географско определяне мястото е Вавилон, тоест злото ще дойде оттам, откъдето е дошла промяната и свободата! Врящият котел, илюстриращ негодуванието, борбения дух и амбициите на поробените народите от Акад и Шумер, освен свобода носи и заплахата, защото всяко раздвижване на пластове, всяка революционна промяна разгаря силно човешките страсти и винаги съществува опасност огънят им да изпепели каузата и идеалите, които са го предизвикали. За съжаление точно това се случва. Политиката на освобождаване на народите, водена от цар Навуходносор II, се изражда в завоевателни войни. Подемът, предизвикан от религиозната реформа на цар Йосия и освобождението от потисника, се среща с личните интереси и амбиции на юдейските царе. Резултатът е печален: Божият народ е поробен от своя освободител и изселен във Вавилон.

Яростната съпротива, която Католическата църква оказва на зародилата се през XVI в. стремеж за пречистване и възвръщане на вярата от авторитета на папата и църковните събори към забравеното евангелско учение, превръща Западна Европа във врящ котел. Пред реформаторите непредвидено израства задачата да осъществят исканата от тях реформа вместо в рамките на Католическата църква - извън нея. Това означава, че там, където имат влияние и власт, трябва първо да разрушат вековната крепост на религиозната традиция и после да съградят нова църква. В разрушението всички са обединени, но когато идва ред на изграждането, тогава настъпва разединение и вместо една универсална реформаторска църква, изникват толкова църкви, колкото кралства или градове участват в процеса, защото всеки иска да провежда реформацията по свой немски, цюрихски, бернски, френски, английски и т.н. начин. Голяма част от кипищата енергия на съзидателния реформаторски дух се губи безвъзвратно, минавайки през сложната артериална мрежа на националните различия и нескончаемите религиозни спорове по маловажни въпроси. Липсата на единна, универсална протестантска църква създава условия под знамето на Реформацията да се нареждат радикални движения, които със своя фанатизъм и скандално поведение внасят допълнително напрежение и настроят колебаещите се срещу новите възгледи. Без промяна хаосът, фанатизмът и терорът ще вземат връх и за много хора Реформацията ще бъде като приливна вълна, която колкото по-голяма съпротива среща, приближавайки се към брега, толкова по-висока става и превръща цялата си мощ в опустошително бедствие.

Как може да бъде спряна тази разрушителна сила? Как може да бъде променена посоката на реформационния процес? Това може да стане само по един начин - чрез помощ от втория, скрития, фронт. Както разгледах в предишната статия, всяко духовно раздвижване, всяко пробуждане и реформация, които Светият Дух предизвиква, е водене на битка със злото на два фронта. Единият фронт е видим и ясно очертан - това е

фронтът на действията. Тук се изявяват преди всичко харизматичните водачи и пророци, падаат жертви и се раждат герои. Другият е фронтът, при който на власт е статиката - непрекъснат натиск за системност и подготвеност, за намиране на опорна точка, на спокойствие и мир, идващи от реда и ясните правила, от вътрешната удовлетвореност, от посвещението и убедеността.

Типичен представител на хората от втория, скрития фронт е Жан Калвин. Той няма харизмата на завладяващ оратор или лидер, но има подчертана чувствителност към подготвеността и ясната, логически свързана аргументация. Тъй като е човек на книгите и уединението, избягва публичните изяви и се чувства най-добре сред камерна обстановка. Повикът за връщане назад към корените на християнството непрекъснато го тласка към споделяне на реформаторските идеи в лично общуване с хора от най-различни съсловия. Вероятно още тук, на това индивидуално ниво, е забелязал фрапиращата диспропорция между разрушението и изграждането в развитието на

Реформацията. Когато приемат необходимостта от реформа, необразованите хора се настройват много бързо срещу църковните авторитети и с гръзновение, стигащо до фанатизъм, тръгват да чупят кръстове, статуи, икони, но почти не отделят време да схванат и осмислят основните положения на християнската религия. Свикнали да развиват вярата си чрез стриктното спазване на църковни правила, традиции и тайнства, чиято същност в повечето случаи не разбират, по същия начин приемат реформационните идеи и бързо ги претворяват в дело, в което разрушението многократно превъзхожда създаването. Непрекъснатите спорове и диспути сред академичните среди също изместват центъра и въпреки многото усилия и жертви, няма изградена цялостна теология, която да подреди доктрините на вярата и да ги превърне в стройно учение. Подготвената от Калвин встъпителна реч, която ректорът на Сорбоната и негов приятел Никола Копа трябва да произнесе по случай празника Всички светии, е и опит за смяна на посоката - не се говори за заблудите и грешни-

„Петстотин години от рождението на Калвин“

те религиозни практики, но в центъра е поставен Спасителят и Неговата благодат. Разбира се, това е само начало, първи подтик за изграждане на нещо систематично, различно от излагането на доктрините на вярата под формата на изповедание, диспут или трактат.

Принуден да бяга за живота си, Калвин напуска Париж и отново се връща в своя свят на книгите и уединението. Той намира убежище в Ангулем при каноника Луис де Тулет, приятел на Реформацията. Тулет му дава на разположение своята библиотека, съдържаща над хиляда тома. Домът му се намира близо до двореца на сестрата на краля Маргарита Наварска, силната защитничка на протестантите, която продължава да дава убежище на гонените от Инквизицията. Калвин има всичко, което търси душата му - подслон, книги, приятелски разговори и беседи. Той е напълно удовлетворен. Но не за дълго, защото е обзет от тъга по приятелите и делото в Париж. Там се решава съдбата на Реформацията в цяла Франция, неговата родина. Затова поема пак към Париж. Пътят, който избира, минава през Поатие. Тук има университет и новите възгледи са намерили добър прием. Верен на себе си, Калвин отново влиза в своята типична роля на проповедник на малки групи.

„Хора от всички класи слушаха с радост евангелието. Нямаше публично проповядване, но в дома на главния магистрат, в собственото му жилище, а понякога и в някоя обществена градина Калвин разкриваше думите за вечния живот пред желеещите да слушат. След известно време, когато броят на слушателите нарасна, се реши за по-безопасно да се събират вън от града. За място на събирането бе избрана една пещера в склона на дълбока и тясна клисура (...) На малки групички хора напускаха по различни пътища града и се отправяха натам. В това усамотено място Библията се четеше и обясняваше на висок глас. Тук за първи път протестантите във Франция отпразнуваха Господния вечеря. От тази малка църква бяха изпращани ред верни евангелисти“ (Е. Уайт. „Великата борба“).

Даването на Господня вечеря се предлага в два варианта, за да удовлетвори както последователите на Цвингли, които гледат на обряда като на възпоменателен символ, така и последователите на Лутер, за които чрез обряда действително се приема Христовото тяло. Калвин търси решение на този небралгичен проблем, за да дойдат в съгласие двете утвърдени вече изповедания. Това е опит за помирение в името на великата кауза на Реформацията.

Продължава на стр.6

Добра дума за политиката

Адвентистите не би трябвало да се занимават с политика. Това е една от най-познатите аксиоми в живота ни; изречение, повтаряно при стотици разговори всяка година и в десетки писма до редакцията. Хиляди лоялни църковни членове се утешават с мисълта, че дори периодичното им влизане в тъмната стаичка, за да пуснат бюлетината си за нов парламент, не пречи на желанието им да се издигнат над нечистотията и калта на политиката.

Нека обаче някой църковен ръководител да предложи разумна християнска инициатива за опазване на околната среда; нека списанието апелира пред своите читатели за подкрепяне на закона против тютюнопушенето, чието разглеждане предстои в Конгреса; нека местен пастор да покани вярващите да се молят за жертвите на войната в Ирак или Афганистан, и веднага ще се чуе хор от гласове, които ще настояват, че „адвентистите не би трябвало да се занимават с политика“.

Едно становище обаче не става по-истинно само защото е повтаряно често - дори от вярващи. Дадено изречение може да бъде както аксиоматично, така и погрешно.

Дори най-краткото проучване на адвентната история разкрива, че отделни адвентисти и цели църкви често са се включвали в обществени проблеми, които обществото ни смята за „политически“.

Нашата църква и списание „Адвентист ривю“ водят началото си от период на митанична национална битка по въпроса за робство. Адвентистите безстрашно атакуват своето правителство за това, че толерира тази „особена институция“, отричаща правото на повече от 3 милиона афроамериканци да се възползват от свободите, обещани в Декларацията за независимост. Позицията им, основаваща се на библейската декларация за равенство на всички хора в Божиите очи, е изключително политическа, както и подкрепата им за движението за граждански права, възникнало точно един век по-късно. Вероятно никога не сте чели, нито някога ще прочетете толкова остри и изобличителни думи по отношение на правителството, колкото публикуваните в списанието преди 150 години.

Тридесет години по-късно по време на разгара на кампанията

за линчуване на чернокожи в американския Юг, с която целят да изплашат освободените афроамериканци, сп. „Адвентист ривю“ смело изобличава жестокостта и бруталността на тези престъпления, макар че споменатата позиция е смятана от всички за „политическа“. Една редакторска статия дори предлага чужди военни кораби да заемат позиции в южните пристанища, за да наложат основните норми на цивилизованото общество.

От 1890 до 1933 г. Църквата на адвентистите от седмия ден, насърчена от своята съоснователка Елън Уайт, поддържа каузата за забрана на алкохола. На страниците на списанието редовно е съобщавано кои щати са „сухи“ и кои „мокри“, къде има нужда от действия и кои законодатели се нуждаят от подкрепа. Убедени, че бичът на алкохола потапя нацията в море от престъпност и домашни трагедии, адвентистите си навличат презрението на проалкохолните сили, но въпреки това подкрепят осемнадесетата поправка към Американската конституция. Когато поправката е отхвърлена 13 години по-късно, те не скриват разочарованието си.

През декември 1921 г. на вътрешната корица на списанието е отпечатано отворено писмо до американския президент Уорън Хардинг. Освен че утвърждава историческата позиция на църквата за неучастие във военни действия, документът на Годишния съвет заявява: „Като адвентисти от седмия ден, заедно с други религиозни организации, изразяваме силната си подкрепа за ограничаване на оръжията и, ако е възможно при сегашното състояние на обществото, бихме подкрепили забраната на всички видове война между народите“. Забележителното изявление - тогава, както и сега - е политически документ, изразяващ философията на това, как хората в обществото трябва да се отнасят един към друг, т.е. самата дефиниция на думата „политика“.

Онова, което тогавашните адвентисти искат да избегнат (както и днешните разумни членове на ЦАСД), е подбуждането към партизанщина, при която лоялността спрямо дадена партийна платформа надделява над гражданската подкрепа за библейските ценности и дадените от Бога свободи. Ние с право се отнасяме пренебрежително към плакатите и лозунгите както в медушите, така и в църквите си, защото знаем колко слаба и грешна

може да бъде всяка личност или политическа партия.

Никога обаче не бягаме от моралните битки в обществото, които изискват вниманието на църквата и понякога дори нейната намеса. За да може ЦАСД да изпълни своята мисия, гражданските свободи трябва да бъдат запазени; гладните души да бъдат нахранени с буквалния хляб и с Хляба на живота; справедливостта да е гарантирана за всички хора, включително и за тези, които нямат власт или влияние; създадените от Бога институции на дома и брака да бъдат закриляни.

Затова не очаквайте една медия на Църквата на адвентистите от седмия ден да избягва всичко „политическо“, защото, ако го прави, би станала морално неадекватна и само би губила времето и доверието на хората. Очакваме библейски просветено мислене, ограничена намеса в отделни жизненоважни проблеми и искрено желание да издигаме глас, когато каузата го изисква.

Бил Нот,
Главен редактор на сп. „Адвентист ривю“

АДВЕНТИСТИТЕ НЕ БИ ТРЯБВАЛО ДА СЕ ЗАНИМАВАТ С ПОЛИТИКА?

ДВАТА ФРОНТА

Продължава от стр. 5

Следващите спирки на Калвин по пътя за Париж са родното му място, Ноайон, и след това Орлеан, където по време на краткия си престой прави още едно интересно нещо - издава трактата „Сънят на душата“. В него критикува анабаптистите и учението им за безсъзнателното състояние на душата след смъртта. Въпреки че не съм съгласен с аргументите му и считам, че анабаптистите са били прави, дължен съм да отбележа: макар да изглежда, че той се захваща със страничен, маловажен въпрос, неговият усет е доловил правилно колко опасни за реформационния процес са авангардните идеи, представени по мистичен и фанатизиран начин, съчетани с изявления за премахване на всяка светска власт.

Когато влиза в Париж, Калвин установява, че е стъпил на взривоопасно място. Появил се е в изключително размирно време, при което гнес обществото може да ти даде трибуна, а утре - да я замени с кладя. След като разбира, че вече е търсен от властите, за да бъде затворен и съден, той напуска града и се връща във владенията на Маргарита Наварска. Тъкмо навреме, защото месец след напускането му, през късната есен на 1534 г. фанатични прояви опасно наклонят везните на колебливото мнение на обществото и краля в полза на католическата реакция.

От 1528 г. до 1534 г. чрез тайни проповедници новото учение бележи голям напредък във Франция, въпреки действията на Парламента, Сорбоната и Инквизицията. Нелегалната дейност е покровителствана от Маргарита Наварска и отчасти от краля. Но за съжаление точно от тези среди на тайните проповедници излизат фанатици, готови да изострят борбата срещу омразното „католическо идолопоклонство“ и да понесат мъчения и смърт. Те разлепят по улиците на Париж и други градове пасквили против литургията. Афиш е залепен дори на вратата на кралската спалня в гр. Блуа, докато кралят се намира там! Възмутен и ужасен от стореното, той заповядва: „Нека бъдат хванати всички заподозрени в лутеранство - без

изключение. Ще ги изтребя до един“.

Фанатично проявление в единия полус на религиозния спектър винаги предизвиква подобна проява и в другия полус. Озлоблението на Сорбоната, на Парламента и на религиозните католици се разпалва до най-висока степен и отвсякъде се взимат извънредни мерки. Следва поредица от процесии и екзекуции. За краля и голяма част от народа френските реформатори се стремят, подобно на анабаптистите в Германия, да разрушат не само църковния рег, но и да премахнат трона. Най-грандиозната процесия става през януари 1535 г. Кулминацията в нея е достигната, когато на кладя започват да горят шестима еретици и кралят гържи реч, в която заявява, че „ако собствените му деца биха приели тези проклетни учения, той ще принесе живота им в жертва на Бога“.

Притеснен от организираното преследване на протестанти из цяла Франция, Калвин не се застоява загъло в своето убежище. Заминава в Страсбург и след кратък престой се заселва в Базел. Тук замисля да напише съчинение, в което да бъдат защитени протестантските вярвания пред Франсоа I. През 1536 г. трудът му излиза от печат под заглавие „Основни на християнската религия“. Той става основата, върху която реформаторът по-късно ще изгради цялостна теологична обосновка на християнството. През целия си живот създава няколко версии, като във всяка последователна версия включва опровержения срещу атаките на различни ереси и противници на учението на Реформацията. Според писателя Стефан Цвайг „това е една от онези десет или двайсет книги в света, за които без преувеличение може да се каже, че са определили хода на историята и са променили облика на Европа. Като най-важното произведение на Реформацията след Лутеровия превод на Библията, тази книга още при проявата си упражнява дълбоко въздействие върху съвременниците на Калвин с неумолимата си логика, с конструктивната си непоколебимост“.

Вторият фронт вече започва да прелива сили. Но истинската реализация, истинското спиране на хаоса и превръщането на разрушителната сила в съзидателна ще стане не във Франция, а на съвсем друго място. Това ще бъде темата на следващата статия.

П-р Цанко Митев

Кого ще изберем?

Продължава от стр. 4

Социално активни групи като например адвентистите са обявили годишен световен ден „Не купувай нищо“. Целта им е да се възпротивят на консуматорския манталитет и материализма.¹ Когато за първи път видях рекламите за деня „Не купувайте нищо“, се засмях. Всяка седмица имам ден „Не купувай нищо“ и се радвам, че в продължение на 24 часа не съм консуматор, а Божие дете.

По същия начин съботата ни призовава да излезем от работното място, от супермаркета, от световната доминираща система и да изоставим нашите силнови структури, нашите военни решения на проблемите, нашите класови и културни разделения и да се съберем заедно като равни, като грешници и търсещи. Трагедията ни е, че често излизаме от работното място в петък вечерта и влизаме в църквата в съботната сутрин, където намираме друга арена на борби, класови и културни различия и гневни, войнствени думи и разногласия.

Ако имаме такова съботно преживяване, значи църквите не живеят в царството на Константин, а не в това на Исус, дори да се събирате за богослужение в седмия ден. За Господа съботата бе ден за изцеление, за облекчаване на страданията, за работа сред отхвърлените от обществото (Мат. 12:9-11; Лука 13:10-16; Лука 14:15). Именно такъв ден Бог е умал предвид, когато е казал на народа Си чрез пророческите думи на Исаия:

„Не е ли това постът, който аз съм избрал: да развързваш несправедливите окови, да разслабваш връзките на ярема, да пуснеш на свобода угнетените и да счупваш всеки хомот? Не е ли да разделиш хляба си с гладния и да въвеждаш в дома си сиромаси без покрив? Когато видиш голия, да го облечеш и да не се криеш от своите еднокръвни?“.

Ако искрено желаем да заявим верността си към Божието царство, трябва да изоставим римския меч и да вдигнем Исусовия кръст - Неговия символ на ненасилието, смиреността, служенето и миротворството - и да го последваме в намирането на нови съзидателни начини да живеем с Неговата любов в този жаген за власт, насилнически и материалистичен век. Когато се опитваме да го постигнем, съботата ще бъде седмично напомняне за това, на Кого се покланяме и в Чие царство живеем. Съботата ни дава възможност да застанем настрана от доминиращата система, настрана от Константиновата империя и да си припомним, че живеем според различна ценностна система и се покланяме на друг Господ.

¹ Emmanuel Charles C. McCarthy, „Christian Nonviolence: The Great Failure, The Only Hope,“ in Walter Wink, Engaging the Powers (Minneapolis: Fortress Press, 1992).

² James Carroll, Constantine's Sword (Boston: Houghton Mifflin, 2001).

³ <http://adbusters.org/campaigns/bnd>.

Здравейте, драга редакция!

Материалът в бр. 5 „Пак е събота“ ме провокира да ви разкажа за едни други хора и различен вид събота.

Две неща започнах да не харесвам в събота. Оставах насаме със семейството си и с мислите си.

Толкова е хубаво да се работи извънредно и след работно време. Отдаден си на интересните страни на работата, денят минава неусетно. Прибираш се за малко. Разговорите вкъщи приключват набързо и само с най-необходимите делови неща. А в събота се караме госта. Всеки има различно мнение за спазването ѝ, различно желание как да я прекара. Нямаме за какво да си говорим. Ако все пак някой се опита да сподели най-важното от седмицата, се чувства неразбран. Дългогодишният навик да мъчиш лъсва, неприкрит от класическата музика, която сме пуснали. Съвсем сме се отдалечили един от друг с годините. От това ти става мъчно и просто ти се иска по-бързо да отидеш на работа, където се разтоварваш от домашните проблеми.

Но не можеш. Преди това трябва да отидеш на богослужение. Там установяваш, че всичко което се говори и планира, не те засяга по никакъв начин. Проповедите не карат ума ти да работи кой знае колко. Не успяват да те убедят, че Бог те обича или че се грижи за теб. Чувстваш се по-добре, ако си прочетеш нещо сам вкъщи.

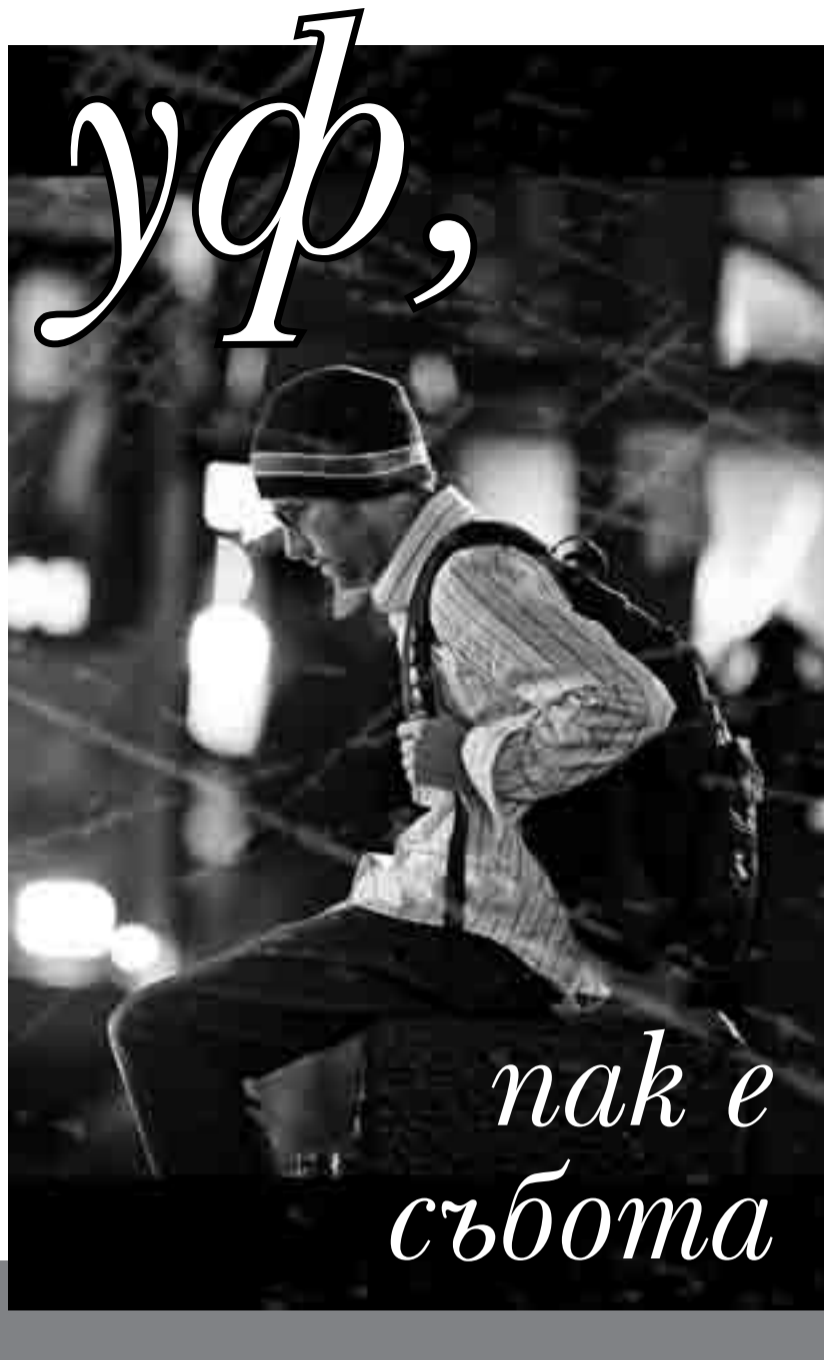
Дори и още да ти е неприятно от скандала преди тържването, никога в църквата не трябва да го разбереш - иначе ще те гледат със съжаление. Но това пък е полезно - успяваш да се научиш на лицемерие, което за успокоение наричаш себелюбие.

Освен това в църквата е толкова скучно, че тревожните мисли най-накрая успяват да намерят път до съзнанието ти. Започваш да разсъждаваш за живота си, за грешките си. Атмосферата с тези стари песни и мълчаливо сведени глави е толкова нелепо тъжна, че и на ум не ти идва за радостните мигове и добрите постижения, които все пак имаш. От това страшно се объркваш и отново ти се иска по-бързо да отидеш на работа, където умът ти е ангажиран с абсолютно реални и необходимо здравословни неща.

Всъщност следобедите в събота са хубави, ако времето е хубаво. Тогава извеждаш децата в парка и ритаеш го полудя - ако не се скарате отново дали трябва да се платят два лева за пет минути каране на електромобил. И досега не мога да разбера може ли да се играе в събота, или не - ако плащаме наем за топката, с която ритаем, футболът в събота щеше ли да е забранен. Но сега са забранени електромобилчетата. Ако времето е лошо, спим цял следобед, а децата мрънкат от скука.

Добре че програмата за телевизията вече не я продават в събота, а в петък. Така предварително знам дали да изтегля някой филм за събота вечер. Тогава отново се събираме заедно, единно вперваме поглед в екрана, караниците стихват, мислите за предстоящите служебни задачи заемат подobaщото им място в главите ни и животът потича в едно мирно русло цяла седмица. Докато... уф, пак е събота!

Заб. на редакцията: Оставяме анонимно писмото на нашия читател, като му благодарим за смелостта да сподели с нас личните си преживявания.

Как би гласувала Елън Уайт?

Продължава от стр.3

„Най-ранните адвентисти - съботяните от 50-те години на XIX век - произлизали от средите на радикална аболуционизъм - обяснява Морган. - Известният аболуционист Уилям Лоуи Гарисън пропагандирал идеята, че не бива да се гласува, тъй като нито една партия не е за аболуционизма. През 1864 г. обаче, когато била обявена Декларацията за равенството и Републиканската партия подкрепила тринадесетата поправка към Конституцията, се появили хора, които симпатизирали на тази партия.

Гарисън добавя: „Отначало те смятали, че гласуването е някаква светска проява. Според мен те са вярвали, че ако гласуват, застават на страната на зло, тъй като нито една от партиите няма правилна позиция“.

Морган твърди, че „Елън Уайт е личност, която се е интересувала от темата, а не от партията. Адвентистите не са под знамето на каквато и да било политическа партия. Но ако по време на мисията ни на земята възникнат ситуации, при които изглежда, че даден кандидат или партия са свързани с основните ценности на нашата църква, тогава би било не само подходящо, но и наложително да гласуваме“.

Добавя и следното: „Елън Уайт се е интересувала от действията на правителството, свързани с милосърдието, с премахване на нещата, които причиняват бедност, престъпност, разпад на семейството и пр. Мисля си, че тя би се интересувала от всяко нещо, способно да помогне за облекчаването на тези проблеми, без да се нарушават религиозната и конституционната свобода“.

Ричард Осбърн, историк и президент на колежа „Пасифик Юниън“, изказва мнението, че „онова, което Елън Уайт не одобрява, е участието в партизанщини и в политика, която води до разделение между църковните членове. Това е госта сериозен проблем, чийто резултат неизбежно е нарушаване на взаимно-

отношенията“.

Изглежда, че Елън Уайт е предвиждала тази възможност. Във вест от Австралия, написана през 1898 г., тя заявява: „Като народ не бива да се свързваме с политически въпроси. Не се впрягайте с невярващите в политически битки, нито се обвързвайте с техните обещания. Не споделяйте с околните как сте гласували. Не смятайте, че имате задължението да насърчавате останалите да постъпват като вас.“

Осбърн свързва въпроса за гласуването с гражданската отговорност: „Смятам, че принципът е същият - трябва да гласуваме и да участваме в обществен процес като личности; така отдаваме „кесаревото на кесаря“.

Днес адвентистите от седмия ден имат не само много възможности за избор, но и богата история, чрез която могат да разглеждат темата за гласуването. В отделни интервюта Морган и Осбърн се съгласяват с адвентния учен Роджър Кун, който през 2003 г., по време на Северноамерикански форум за религиозна свобода в Уилямсбъре, щата Вирджиния, заявява, че в Библията и в писанията на Елън Уайт няма абсолютно нищо, което да задължава вярващите да гласуват за една или друга партия, или да поддържат консервативни или либерални политически възгледи.

„Тук един от основните елементи е партизанщината - обяснява Осбърн. - Необходимо е да я избягваме. Проучвайте проблемите, гласувайте за човека, а не за партията. Запознавайте се самостоятелно с всяка тема.“

Морган предупреждава и против догматичното партиейно обвързване: „Да принизим възгледите си до дадена партия, означава да излезем от предначертания път“.

Доколко адвентистите трябва да са свързани с политиката? Това може да зависи от тяхното представяне в обществото“, казва Ланг от университета „Андриус“.

„Ако сравните адвентистите в Съединените щати с тези от други страни, например в Карибите, Южния Пасифик и Африка, ще забележите, че адвентистите там заемат различни високостепенни постове и са много по-активни, отколкото в Съединените щати - отбелязва Ланг. - В САЩ сме толкова незначително малцинство, че нямаме особено желание да участваме в големи обществени изяви. Но ако във вашата държава сте 20 или 30 процента от населението, тогава е почти наложително да се включваме.“

Дава ни и следния съвет: „Аз бих насърчил хората да се включват по различни начини -

дори готам, че да се кандидатирам, - защото вярвам, че като граждани те имат отговорността да помагат на обществото. Смятам, че нашите морални ценности могат да му повлияят; идея като справедливостта например е основана на морални ценности, оформени от християнските ни възгледи. Бих насърчил хората да гласуват и да бъдат по-активни, ако изпитват такава необходимост. Принципиите на човека трябва да ръководят начина, по който той провежда своята кампания или работи за определен кандидат“.

Наистина съветът на Елън Уайт е предвестник на позицията на Ланг. Във „Възпитание“ тя пише: „Много днешни младежи, които растат, подобно на Даниел в юдейския му дом, които изучават Божието слово и дела и се посвещават на вярно служене, утре ще застанат в законодателните събрания или в съдебните зали, или в кралските дворове като свидетели за Царя на царете“.

През 1883 г. Елън Уайт се обръща към група студенти в Батъл Крийк: „Имате ли амбицията да получите образование, което да ви даде име и позиция в света? Имате ли неизречени мисли един ден да седите в законодателните съвети и да помагате за създаването на законите в страната? Няма нищо лошо в тези възжеления“.

От думите ѝ и от съветите на други адвентни пионери, както и на много съвременни адвентни мислителци, можем да приемем следната ясна вест: „Адвентистите от седмия ден могат да повлияят върху обществото чрез своя глас и политическо участие. Всеки сам избира как да следва собствената си съвест и всеки сам решава дали да се моли за повече от човешка мъдрост, когато прави своя избор“.

¹ Джеймс Уайт, 1860 г., цитиран от Пол А. Гордън, „Право на глас - мога ли да го упражня“ „Адвентист ривю“, 18 и 25 септември 1980 г.

² Доклад на Генералната конференция, публикуван в „Адвент ривю енд сабат хералд“, 23 май 1865 г., цитиран от Гордън.

³ Юрая Смит, „Адвент ривю енд сабат хералд“, 11 септември 1856 г., цитирано от Гордън.

⁴ Роналд Г. Уолтърс, „Американски реформатори, 1815-1860, цитирано от Дъглас Морган в „Разочарованията на Сатана“

⁵ Елън Уайт, „Въздържанието“, с. 256.

⁶ Уайт, „Служители на евангелието“, с. 387.

⁷ Интервю с Ланг, „Гласуването в събота“, цитирано от Хърбърт Дъглас в „Господният вестител“, гл. 13.

⁸ Движение за премахване на робството - б.пр.

⁹ White, Selected Messages, book 2, pp. 336, 337

¹⁰ Уайт, „Възпитанието“, с. 262.

¹¹ Уайт, „основи на християнското образование, с. 82.

вестник ХРИСТИЯНСКА МИСЪЛ

Месечно издание на ЦАСД-България

Главен редактор: Теодора Николова

Редакционен съвет: Нели Петрова,

Александър Филипов, Цанко Митев

АДРЕС: 1839 София, кв. „Враждебна“, ул. „8“

№49; тел. 840 62 53; e-mail: vestnik_xm@abv.bg

ISSN 1310-8654

Пастор Петров, какви са вашите впечатления от международния семинар: „Вяра, общество, политика“, който посетихте?

Семинарът бе проведен в София от Европейско християнско политическо движение и функциониращите в България политически партии Християнска коалиция и Християндемократичен форум на 10 и 11 април 2009 г. и според мен бе твърде интересен. Аз бях представител на Асоциацията за религиозна свобода, но още от началото бях възприет като представител на Адвентната църква, макар да уточнявах непрекъснато, че не представлявам официално църквата на тази конференция. Но пък моите мнения не се различаваха от официалните позиции на ЦАСД.

Какво е вашето разбиране за участието на църквата в политическия живот?

Смятам, а и го изразих на конференцията, че е недопустимо църквата да изразява каквото и да е политически пристрастия и да се ангажира в политически борби. Църквата е църква за всички. Друго нещо са личните политически вкусове на отделните църковни членове. Всеки има правото на свои разбирания по въпроса как да бъде уредено обществото и кой да го управлява.

И как си представяте участието на християните в политиката?

Политика е не само да си направим партия, политика е и да въздействаме върху политиците за добро. Новото в разбирането за участието на християните в политиката е, че не става задължително дума за влизане в структурите на властта, а по-скоро за оказване на християнско влияние върху процесите в обществото. Доколкото е възможно, да действат като негова съвест. Политическа активност е и проявяването на интерес към проблемите, свързани с обществената справедливост, с грижата за хората в неравностойно положение, с околната среда, с качеството на живот, моралните ценности, биоетичните проблеми.

Как според вас ние, християните, можем да имаме влияние в обществото?

Като се съсредоточим върху нуждите на хората в нашето социално служене.

Църквата не е самотен остров в обществото

На 10 и 11 април 2009 г. се проведе семинар: „ВЯРА, ОБЩЕСТВО, ПОЛИТИКА“. Семинарът беше предназначен предимно за млади хора, които искат да бъдат активни граждани в обществото! Сред говорителите беше Петър Стоянов, бивш президент на България, Лео Ван Десбург, п-р Николай Неделчев, п-р Иван Хазърбасанов, Петър Пюзелев - общински съветник в Софийска община - и др.

Идват от пресата и се опитват да измъкнат кой ще е следващият „ангел“ и така се вдига голям шум около християнските ценности.

Според мен бъдещото развитие на Адвентната църква е свързано с рязко засилване на социалната ѝ дейност. Но нека имаме предвид, че за съвременните хора, ако нещо не е отразено в медиите, то не е станало. А ние правим вече толкова много неща. Дължни сме да се научим да работим с медиите.

Какво разбирате под социална дейност?

Всичко онова, което църквата прави за хората. Вече сме виртуози по провеждане на детски празници,

Като предлагаме реалистични решения. Като проследяваме хората, включително и депутати, и кметове - и те са хора, със своите ограничения. Често не знаят за какво точно гласуват.

Като влизаме в различни публично-частни партньорства по социално значими проекти и инициативи.

Като имаме стабилна партия или мажоритарен кандидат, на който можем да се доверим.

Като мотивираме хората да гласуват. Да не гласуваш не е протест, а оказване помощ на онези личности, които не искаш да видиш в Парламента или в Общинския съвет, защото техните хора отиват да гласуват „пог строї“.

Предстои гласуването на няколко законопроекта, по които християнските църкви задължително би трябвало да вземат отношение: законопроект за легализирането на проституцията, на марихуаната, за фактическото съжителство.

Един действащ депутат се обърна към конференцията и каза, че е залял от телефонни обаждания от различни гей-лобита, а телефоните на депутатите ги има в Интернет. Каза за нас - християните: „Докато те силно викам, вие силно мълчите!“.

Все пак не е ли правилна практиката църквите ни традиционно да стоят встрани от темата за политиката?

И да и не. Аз самият бях учуден да науча, че да стоят встрани от темата за политиката предпочитат не само дългогодишните адвентисти, но и дългогодишните баптисти,

и петдесетни християни. Но това е инерция на мисленето, останала от друго време. Ако днес не ни е безразлично кой ще ни управлява, ако пред очите ни стават възмутителни неща, ако искаме нашите данъци да бъдат употребявани по по-добър начин, нека си го кажем. И да си го казваме.

Харесаха ми думите на бившия президент Петър Стоянов при откриването на конференцията: „Нещата ще се променят с говорене. Говоренето не е празна работа...“.

Това малко ме шокира, защото напоследък и в църквата свикваме с мисленето „Не ми говори, дай да видя кой си и какво правиш“.

Не така! Говорете и говорете за истината! Църквата няма как да бъде изолиран остров в обществото. Да излизаме по-често на улицата и да казваме на хората в какво вярваме и защо го вярваме.

В Холандия например Европейско християнско политическо движение провежда класация „Ангел на годината“. Номинират политик, който е направил нещо добро за хората и обществото.

Идват от пресата и се опитват да измъкнат кой ще е следващият „ангел“ и така се вдига голям шум около християнските ценности.

Според мен бъдещото развитие на Адвентната църква е свързано с рязко засилване на социалната ѝ дейност. Но нека имаме предвид, че за съвременните хора, ако нещо не е отразено в медиите, то не е станало. А ние правим вече толкова много неща. Дължни сме да се научим да работим с медиите.

„МОЯТ ПРИЯТЕЛ ИСУС“

Продължава от стр.1

А в вечерта „експертите“ участваха в последната вечеря на Спасителя с Неговите ученици. Да, това се казва истински Приятел - такъв, който е готов да умре заради теб, да ти прости всички обиди и да не се срамува да ти служи! После всички получиха по едно кървавочервено сърце, за да им напомня за този Приятел чак до следващата конференция.

Много топла дума заслужават организаторите - отгел „Детско служене“. Ако на някого нещо не му е харесало; ако смята, че е могло и по-добре; че има пропуски, може да се обръща към секретаря на Отдела Искра Томанова (тел.: 0887895893) - за да го причисли към екипа за следващата конференция. Само който не е участвал в подготовката на такова събитие, не знае какво означава това. Не е възможно да се изброят имената на всички хора, жертвали труд, време и сили в предварителната подготовка и в самото провеждане. Нека Бог благослови труда и усилията им! О, на небето те сигурно ще имат специални поставки за короните си, защото ще бъдат ужасно тежки! Вероятно само апостол Павел ще има повече звезди.

След две години много от участниците в тази конференция вече няма да са деца и няма да дойдат. Но ще дойдат други, които сега спяха крокото в количките си. Защото Божиите деца са истинските експерти и специалисти по любовта и приятелството!

Мира Василева

здравни изложения и семинари, курсове за отказване от тютюнопушенето, благотворителни прояви. Нашата фондация АДРА вече придоби уважение и популярност в третия сектор. След проекта „Пътя към Христос“ на фондация Зов БГ и виждайки проекта 1752, представителите на евангелските църкви споделят, че има тепърва да се учат от нас.

Този процес обаче си има и своите слабости на растежа. Все още се работи по български, „на парче“. Нямаме система на споделяне добрия опит от постиженията на някои църкви. Така се губят ценни инициативи - като кухнята за бедни на църква Плевен от преди няколко години например. Кой си я спомня вече? Болно ми е, че при нас не функционират и организацията на студентите, както и организацията на бизнесмените. Като че ли клубният живот е неприемлив на българския адвентист.

Според вас как може Адвентната църква да повиши своя обществен престиж?

По-лесно ми е да кажа как това не може да стане. Да се затворим с нашите прояви само в собствената си сфера на влияние и да не включваме в изпълнителския състав наши приятели от други протестантски църкви, нито ние да им помагаме при техни прояви. Да не се опитваме да публикуваме материали в списания и вестници на други религиозни общества. Да не допускаме чужди публикации в нашите издания.

Последен въпрос, как ще коментирате клишето „политиката е мръсна работа“?

Определено не е само клише. Една от причините в политиката да са замесени толкова хора, способни на злоупотреби, е и неучастие на християните. Нека само да напомня, че библейските герои Йосиф и Даниил са били политици от световен мащаб. Даниил е бил министър-председател, притежаващ цялата изпълнителна власт. И въпреки смяната на няколко династии, въпреки че кръв се е ляла и глави са падали, той е стоял на поста си. Политик с такъв авторитет, такъв професионалист и с такава вяра!

Сеграх, Мисах и Авденаго са били областни управители над огромни територии.

Давид е бил цар. И едновременно с това човек „по сърцето на Бога“.

Апостол Павел задължително се е срещал с политически грамотните хора по местата, които е посещавал - областни управители, видни жени на града и пр.

Християнските среди у нас днес също могат да излъчат общински съветници, кметове, народни представители, които освен политици да бъдат и почтени хора.

Разговора води Теодора Николова